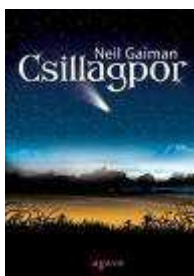

Neil Gaiman: Csillagpor

Tündérmese felnőtteknek – így hirdetik mindenütt. És van is benne valami, 14-től felfelé bárki élvezettel olvashatja és nézheti, aki egy kicsit is nyitott a mesékre.

Gaiman persze mindent jól megkavar, de hát ő ilyen, ettől is lett naggyá.

A főszereplő Tristran Thorn, aki a viktoriánus kor Angliájának egy isten háta mögötti csücskében, Falva falvában él, és nem tudja magáról, hogy az anyja egy tünde (avagy tündér, ugye) volt, és nem pedig az, akit annak hisz.

Viszont a napjait bolti segédként tengető fiú egy éjszakán megígéri szíve hölgyének, aki nem igen viszonozza az ő érzelmeit, hogy elhozza neki a hullócsillagot, amit a falu nevét adó Fal mögötti területre látnak lezuhanni. Tristran a tiltások ellenére átjut a Falon, ami Tündeországot a mi világunktól elválasztja, és elindul megkeresni a csillagot. Amiről aztán kiderül, hogy nem ami, hanem aki, merthogy valójában egy szőke hajú lány.

A történet fontos szereplője még a Lilim nevű, három „részes” boszorkány-csoport egyike; valamint Viharvára királyának még életben lévő, egyre fogyatkozó számú gyermekei, akik mind a trónra vágnak, amihez azonban meg kell szerezniük az ősi ékszer, ami viszont egy fatális véletlen (vagy mi) folytán épp a hullócsillaghoz kerül.

S persze további számos csodás és mágikus teremtmény bukkan fel a könyv lapjain.

Az a jó, hogy egyszerre ismerős és újszerű, egyszerre szórakoztató és mély. Ismert mesei elemekkel operál, ám egyiket sem, de még a szerelmet sem feltétlenül a szokásos klisék mentén mutatja be.

(ekultura.hu)

Részlet a könyvből

„Volt egyszer egy fiatalember, ki Szíve Vágyát áhította elnyerni. S noha kezdet gyanánt ez még nem elég egy regényhez (hiszen a fiatalemberokről szóló történetek mind hasonlóképp kezdődnek, amióta világ a világ), sok minden szokatlan is volt ebben a fiatalemberben meg abban, ami vele történt, olyannyira, hogy még ő maga sem tudta a nagyját. A mese, mint sok más mese, Falvában kezdődik. Falva falu ma ugyanott áll, ahogy hatszáz éve már: egy gránitplatón egy kis erdő közepén.

Falva házai szürke kőből készült, szögletes és vén építmények, a sötét palatetőkön magas kémények meredeznek; a házak a köves talaj minden centijét kihasználva dőlnek egymáshoz, úgy is építették őket, egyiket a másikhoz, s némelyik oldalában bozót vagy fa nő. Falvából egyetlen út vezet ki, egy kacskaringós, meredek ösvény, melyet az erdőben kisebb-nagyobb sziklák szegélyeznek. Ha elég messzire követjük, egész ki az erdőből, a csapás igazi úttá öblösödik, aszfaltozott úttá; még tovább követve pedig még tovább szélesedik, autók és teherautók töltik meg, melyek szakadatlan folyamaban áramlanak egyik városból a másikba.

Végül aztán az út Londonig is elvisz, de az már egy egész éjszakai kocsit. Falva lakói szófukar népek, két jól elkülöníthető típusba sorolhatók: a helyi falvabeliek, akik olyan szürkék, magasak és testesek, mint a gránit, amire a város épült; és a többiek, akik az évek során lettek otthonra Falvában. Falvától nyugatra az erdő terül el; délre egy megtévesztően nyugodt tó, melyet a Falva mögötti, északi dombokból érkező patakok táplálnak. A domság legelőin birkák legelnek. Keletre szintén erdőség található. Kelet felől közvetlen Falva mellett áll a magas, szürke fal, melyről a helység a nevét kapta. A fal vénséges vén, durván faragott, szögletes gránittömbökből épült, s az erdőből emelkedik ki, és vissza is fut az erdőbe. A falban csupán egyetlen rés van, egy majd' hat láb széles nyílás a falutól kicsit északra. A lyukon keresztül egy nagy zöld rétet látni; a rét mögött egy patakot; a patak mögött fákat. A fák között a távolban időről időre alakok-árnyak mozognak. Hatalmas alakok, furcsa alakok, és apró, fénylő micsodák, melyek csillognak-hunyorognak, majd eltűnnek. Habár a rét tökéletes legelő, soha egyetlen falvai sem legeltetett még a fal túlsó oldalán. És nem természetek ott semmit.

Ehelyett több száz, sőt talán több ezer éve, hogy egy-egy ór posztol a nyílás két oldalán, és mindenki nagyon igyekezik nem is gondolni a túlannra. Még ma is két falvabeli áll a nyílás két oldalán nyolc

órák váltásban éjjel-nappal. Vaskos dorong a fegyverük. A nyílás belső felén van az őrhelyük. Leginkább az a dolguk, hogy ne engedjék ki a gyerekeket a rétre és azon túl. Néha el kell tanácsolniuk egy-egy magányos kószálót, vagy a faluba érkezett, ritka-ritka látogatót. A gyerekek elhessegetésére elegendő a dorong puszta látványa. A vándorokkal és látogatókkal szemben már invenciózusabbak, s először frissen ültetett fűről, vagy egy elszabadult, veszélyes bikáról mesélnek, majd ha ez nem elegendő, csak akkor folyamodnak testi erőszakhoz.

Nagyon-nagyon ritkán olyasvalaki érkezik Falvába, aki tudja, mit akar, s az ilyet néha átengedik a túloldalra. Van a tekintetükben valami; aki egyszer látta, az azonnal felismeri. A falvaiak nem tudnak róla, hogy a huszadik században bármit is átcsempésztek volna a falon, és roppant büszkék erre. Az őrség csak kilencévente egyszer pihen, május elsején, amikor is vásárt tartanak a fal mögötti réten.”